

BULÁNYI GYÖRGY

A HALÁLBA KÜLDÉS RŐL – LEVÉLRÉS ZLET

...A jézusi szándék és az egyháztörténeti tény ez: *Isten a magunkat meg nem védő szeretet cselekedeteit kívánja tőlünk s a Jézustól elinduló nemzedéki láncolatban ember embernek mondja el ezt az isteni kívánságot. Az ember ember kedvéért soha nem fog igent mondani erre a Golgota-perspektívájú igazságra, csak Isten kedvéért. A kereszténységben belüli halálba küldésben belül van tehát egy Istentől és egy embertől eredő mozzanat: Ember közvetíti félénk ezt az isteni kívánságot. Nem így van ez? Nem így érthető ez leírt vagy elmondott akármely szavamból? Az Egyház nem ezt a kívánságot emberektől emberekig eljuttató Teste Jézusunknak? Nem gitt-egylet-e az „egyház”, ha ez kimarad egyház-fogalmunkból?*

Tehetünk mást? *Tudott Jézus mást tenni, mint legjobb barátait arra nevelni, hogy igent mondjanak erre az isteni kívánságra? Tudott mást mondani legkedvesebb gyermekének, barátjának, mint azt, hogyha megöregszik, majd más övezi fel őt és megy arra, amerre nem akar. Ha történetesen tőlem jut el Hozzád ez a kívánság, vagy Tőled akárkihez, és Te vagy az akárki igent mond Istennek erre a kívánságra – akkor nem ugyanezzel a jézusi-péteri szituációval van dolgunk?*

Mivel Egyházat kaptunk és nem merőben maszek-istenkapcsolatot az isteni kívánság – az egyházat alapító Isten szándéka szerint – ember által jut el hozzánk. Ha ez így van, akkor akár kiélezheted a közvetítő szerepet és mondhatod: az ember küldi az embert halálba. S ugyanúgy kiélezheted a teljességből az isteni mozzanatot és mondhatod: az Isten küldi az embert a halálba. Megtagadni a kiélezésekkel a teljesség egyik felét – lehet-e ezt nem helytelennek s legtisztább látásainkat és szándékainkat összekuszálónak tartanunk?!...

... Nincsen „lelkipásztori marketing” a fentiekben tárgyalt halálba-küldések nélkül. Pontosabban: nincs marketing-tevékenység „a még-nemkész emberek” kockáztatása nélkül sem, Jézus kockáztatta még a rokonait is. Méginkább kockáztatta a tanítványait, akiknek menekülniük kellett az elfogatás elől, s akik éppen ezért átmenetileg meg is botránkoztak Benne. Kész emberek voltak már? ...félek, hogy elkezdünk visszakozni. Ha legfőbb tétellé válik közösségünkben, hogy nem kockáztathatjuk a még nem kész embereket, kihúzzuk magunk alól a talajt. Első következményként befagyasztunk majd minden közös akciót. Második következményként megállapítjuk majd, hogy pusztá összejövésünk is veszélyt hoz azokra, akikkel odahaza foglalkozunk, s máris ott vagyunk, hogy megtagadjuk azokat az alapelveket, amelyeket a „Mások hülyeségéért?” c. vázlat tartalmaz.

Kiáltok tehát: üldözni fognak titeket. Az arra készeket és nem készeket; azoknak a közösségeit, akik az evangéliumok Jézusához igazodnak. Kiáltok: nem lehet külön a tanítvány Mesterénél! Az utolsó találkozásunk hangmegütései számomra zárójelbe tették Jézusból azt, ami Őt Magát is zárójelbe teszik.

Jó testvéri szóval és teljes felelősséggel írom ezt, kérve a kérőket megvilágosító Szentlelket,

hogy gyűjtsen fényt bennünk, hogy le ne térjünk az útról, amelyen járnunk kezdtünk, hogy ne devalváljuk a küldetést, amit kaptunk. Hogy világosságot gyűjtva bennünk ne kelljen a kalapunkat vennünk, hanem tovább folytathassuk a Jézusi imádság szándékát, és egyre teljesebben eggyé legyünk, ahogy az Atya és a Fiú egy annak a Léleknek az erejében, aki eléggé hatalmas arra, hogy megőrizzen bennünket az Útról letéréstől, s aki eléggé hatalmas arra, hogy megenergetizáljon bennünket erre a Szentháromság mintájú egységre...

1974

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1974. 5. kötet